

DOMINGO 3 CORESMA Ciclo A

PRIMEIRA Ex 17, 3-7

Danos auga para podermos beber (Ex 17, 2)

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NO LIBRO DO ÉXODO

O pobo, sedento, seguía queixándose por auga a Moisés:

- "Porqué nos sacaches de Exipto, para facernos morrer de sede, a nós, aos nosos fillos e á nosa habenza?"

Moisés clamou entón cara ao Señor:

- "Que podo facer con esta xente? Acabarán por acantazarme".

O Señor respondeulle:

- "Pasa diante do pobo, toma contigo algúns dos anciáns de Israel, leva na man a vara coa que bateche o Nilo, e camiña. Eu presentareime diante túa alá no Horeb, onda o penedo. Ti baterás o penedo, e sairá auga del para que o pobo beba".

Moisés fíxoo así, á vista dos anciáns de Israel. Chamáronlle a aquel lugar Masah e Meribah, porque os israelitas contenderon co Señor e puxérono á proba, preguntando:

- "Está o Señor connosco ou non?".

SALMO RESP. Sal 94, 1-2. 6-7. 8-9

R/ (8) ¡Se escoitádes hoxe a súa voz! Non endurezades o corazón

Vide, cantémoslle ao Señor,
Aclamemos a nosa rocha salvadora;
acheguémonos á súa presenza con louvanza,
aclamémolo con cancións.

Vide, adorémolo prostrados,
axeonllémonos ante o Señor, que nos creou.
El é o noso Deus
e nós somos o seu pobo,
o rabaño que guía a súa man.
¡Se escoitádes hoxe a súa voz!

Non endurezades o corazón, coma en Meribah,
coma o día de Masah, no deserto,
cando vosos pais me tentaron,
provocáronme aínda que viran os meus feitos.

SEGUNDA Rm 5, 1-2. 5-8
O Amor derramouse en nós polo Espírito que se nos deu

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NA CARTA DE SAN PAULO APÓSTOLO AOS ROMANOS

Irmáns e irmás:

Xustificados pola fe, estamos en paz con Deus, por medio do noso Señor Xesús Cristo. Por El temos tamén entrada a esta graza na que nos mantemos; e estamos orgullosos coa esperanza de lograr a gloria de Deus.

E a esperanza non falla, porque o amor de Deus vértese nos nosos corazóns mediante o Espírito Santo, que se nos deu.

De certo, xusto cando nós aínda estabamos sen forzas, no tempo preciso, Cristo morreu polos impíos. Non é fácil, en verdade, que alguén queira morrer por un home xusto (aunque por un home bo, quizais se atreva alguén a morrer); pero Deus demostrounos o seu amor no feito de que, sendo aínda nós pecadores, Cristo morreu por nós.

DOMINGO 3 CORESMA Ciclo A

EVANXEO Xn 4, 5-42 (longo)
Manantío de auga que salta ata a vida eterna

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO XOÁN

Necesitaba pasar pola Samaría. Chegou, logo, a unha cidade da Samaría chamada Sicar, preto do terreo que lle deixara Xacobe a seu fillo Xosé. Estaba alí o pozo de Xacobe. E Xesús, canso do camiño, sentou onda o pozo. Era ó pé do mediodía. Chegou unha muller da Samaría sacar auga. E Xesús díxolle:

- Dáme de beber.

(Os seus discípulos foran á vila, mercar comida).

Preguntoulle entón a muller samaritana:

- Como é que ti, sendo xudeu, me pides a min, muller samaritana, que che dea de beber?
(Porque os xudeus non se levan cos samaritanos).

Respondeulle Xesús:

- Se coñeceras o don de Deus e quen é o que che di "dáme de beber", ti mesma lle pedirías a el e el daríache auga viva.

Replicoulle a muller:

- Señor, se ti nin sequera tes caldeiro e o pozo é fondo, de onde pensas quitar esa auga viva? Seica es ti máis có noso pai Xacobe, quen nos deu este pozo, do que beberon el, seus fillos e mailo seu gando?

Xesús contestoulle:

- Todo o que bebe auga desta, terá sede outra vez; pero o que beba da auga que eu lle darei, nunca mais terá sede: a auga que eu lle darei, converterase dentro del nunha fonte que saltará ata a vida eterna.

A muller suplicou:

- Señor, dáme, logo, desa auga para non ter sede nin ter que vir aquí por ela.

Díxolle Xesús:

- Vai chamar polo teu marido e volve aquí.

A muller contestou:

- Non teño marido.

Xesús díxolle:

- Falaches ben, dicindo "non teño marido"; tiveches cinco homes e o que tes agora non é teu marido. Desta si que falaches a verdade.

A muller respondeu:

- Señor, vexo que ti es profeta. Os nosos pais adoraron neste monte e vós dicides que é en Xerusalén onde hai que adorar.

Xesús díxolle:

- Faime caso, muller: chega a hora en que nin neste monte nin en Xerusalén adoraredes o Pai. Vós adorades o que non coñecedes; nós adoramos o que coñecemos, pois a salvación vén dos xudeus. Pero chega a hora -é xa agora- en que os verdadeiros adoradores adorarán o Pai en espírito e verdade, pois eses son os adoradores que procura o Pai. Deus é espírito e cómpre que os que o adoran, o adoren en espírito e verdade.

Respondeu a muller:

- Sei que está para vir o Mesías, o chamado Cristo. Cando el veña, hanos anunciar todas as cousas.

Díxolle Xesús:

- Son eu, o que está falando contigo.

Nisto chegaron os seus discípulos e chamoulle a atención que falase cunha muller. Pero ningún lle preguntou: "Que pretendes?" ou "De que falas con esa?"

Entón, deixando a muller o seu cántaro, foi á vila e díxolles aos veciños:

- Vide ver un home que me dixo todo canto eu fixen. Non será el o Mesías?

Eles saíron da vila e viñeron onda el.

Mentres, os seus discípulos insistíanlle:

- Rabbí, come.

Mais el díxolles:

- Eu teño para xantar unha comida que vós non sabedes.

Dicíanse entón os discípulos, uns aos outros:

- Traeríalle alguén de comer?

Xesús díxolles:

- A miña comida é facer a vontade daquel que me mandou e levar a remate a súa obra. Non dicides vós que aínda faltan catro meses para que chegue a seitura? Ben, pois mirade o que vos digo: erguede os vosos ollos e veredes que os campos están brancos para a seitura. O que sega recibe a paga e recolle froito para a vida eterna; de xeito que se alegran tanto quen sementa coma quen sega. Pois nisto é verdadeiro o dito de que un é quen sementa e outro quen recolle. Eu mandeivos recoller o que vós non traballastes: outros traballaron e vós recollestes o froito do seu traballo.

Moitos samaritanos daquela vila creron nel, pola palabra da muller, que declaraba: "díxome todo canto eu fixen". Por iso os samaritanos chegados onda el, rogábanlle que quedase con eles; e quedou alí dous días. E creron aínda moitos máis polo que el lles dixo. Dicíanlle despois á muller:

- Xa non cremos polo que ti nos dixeches: nós mesmos o escoitamos e sabemos que este é de verdade o Salvador do mundo.

DOMINGO 3 CORESMA Ciclo A

EVANXEO Xn 4, 5-15. 19b-26. 39a. 40-42 (breve)

Manantío de auga que salta ata a vida eterna

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO XOÁN

Necesitaba pasar pola Samaría. Chegou, logo, a unha cidade da Samaría chamada Sicar, preto do terreo que lle deixara Xacobe a seu fillo Xosé. Estaba alí o pozo de Xacobe. E Xesús, canso do camiño, sentou onda o pozo. Era ó pé do mediodía. Chegou unha muller da Samaría sacar auga. E Xesús díxolle:

- Dáme de beber.

(Os seus discípulos foran á vila, mercar comida).

Preguntoulle entón a muller samaritana:

- Como é que ti, sendo xudeu, me pides a min, muller samaritana, que che dea de beber? (Porque os xudeus non se levan cos samaritanos).

Respondeulle Xesús:

- Se coñeceras o don de Deus e quen é o que che di "dáme de beber", ti mesma lle pedirías a el e el daríache auga viva.

Replicoulle a muller:

- Señor, se ti nin sequera tes caldeiro e o pozo é fondo, de onde pensas quitar esa auga viva? Seica es ti máis có noso pai Xacobe, quen nos deu este pozo, do que beberon el, seus fillos e mailo seu gando?

Xesús contestoulle:

- Todo o que bebe auga desta, terá sede outra vez; pero o que beba da auga que eu lle darei, nunca mais terá sede: a auga que eu lle darei, converterase dentro del nunha fonte que saltará ata a vida eterna.

A muller suplicou:

- Señor, dáme, logo, desa auga para non ter sede nin ter que vir aquí por ela.

- Señor, vexo que ti es profeta. Os nosos pais adoraron neste monte e vós dicides que é en Xerusalén onde hai que adorar.

Xesús díxolle:

- Faime caso, muller: chega a hora en que nin neste monte nin en Xerusalén adoraredes o Pai. Vós adorades o que non coñecedes; nós adoramos o que coñecemos, pois a salvación vén dos xudeus. Pero chega a hora -é xa agora- en que os verdadeiros adoradores adorarán o Pai en espírito e verdade, pois eses son os adoradores que procura o Pai. Deus é espírito e cómpre que os que o adoran, o adoren en espírito e verdade.

Respondeu a muller:

- Sei que está para vir o Mesías, o chamado Cristo. Cando el veña, hanos anunciar todas as cousas.

Díxolle Xesús:

- Son eu, o que está falando contigo.

Moitos samaritanos daquela vila creron nel. Por iso os chegados onda el, rogábanlle que quedase con eles; e quedou alí dous días. E creron aínda moitos máis polo que el lles dixo. Díxíalle despois á muller:

- Xa non cremos polo que ti nos dixeches: nós mesmos o escoitamos e sabemos que este é de verdade o Salvador do mundo.